

Official Organ of the Hungarian Baptist Union of America

Since 1908

Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja

"AZ EVANGÉLIUM ISTENNEK HATALMA" (Róma 1:16)

ISTENNEK PEDIG LEGYEN HÁLA

Kor. II. 9:5—15.

Minden egészséges hálaadásban van egy ilyen túláradó érzés, amit Pál ezekkel a szavakkal fejez ki: Az Istennek pedig legyen hála. Aki így érez, azt nem kell buzdítani, mert már felbuzdult. Annak nem kell mondani, hogy miért legyen hálás, mert már látja azt.

LEGYÜNK HÁLÁSAK ISTEN KIMONDDHATATLAN AJÁNDÉKÁÉRT

a) *Hatalmas arra, hogy rátok árássa minden kegyelmét.*

Kétségtelen, hogy Istennek mindörökké legnagyobb ajándéka a ke-

gyelem, amelyben részünk lehet. Az ajándék, amit Jézus Krisztusban nyertünk. Mert semmit sem használ, ha az egész világot megnyertük is, ha a lelkünk kárt vall. Minél mélyebbre jutunk ennek a megértésében, annál inkább kérdezzük: Mivel fizessenek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért? Minél kevésbé vágyódunk az áldozatra, annál valószínűbb, hogy elhalványult előttünk a kegyelem nagysága. Legyen a szívünkben hála a kegyelemért!

b) *Magot ad a magvetőnek — áldást a munkára.*

A világ minden táján túlságosan úgy alakult az emberiség szemlélete, hogy a kenyérkérdés az ember, az emberiség kezében van. Azt kellene inkább látnunk, hogy ami rossz született ebben a kérdésben, az származik az embertől. Megrontott környezet, igazságtalan életkörülmények, egészségtelen életvitel. Az áldás az Istené. Ha valahol, Saskatchewanban bámulatos, amire az ember képes. Egyetlen farmer száz meg száz holdakon termel egyedül. Az agrotechnika kifogástalan. Mégis itt látni igazán, hogy mennyire Isten kezében van az áldás. Egyetlen hónap alatt többet tesz Isten a terméshozat erői által, mint az ember minden tudománya és szorgalma. Kedvező időben nézegetjük a gépeket, a helyi viszonyokra kitenyészített vetőmagot és egyéb eszközöket. Emésztő szárazságban, özönlő esőben, hirtelen viharban, késői és korai fagyok idején szorongó szívünkben felszakadt a segélykérő fohász. Ne maradjon el a méltó hála-

adás se, a megadott magért. A hálaadás a megáldott munkáért a gyárakban vagy egyéni vállalkozásokban, hivatalokban, a *gyülekezetben*.

c) *Meggazdagít teljes jószívűségre.* Megtanultam egy csodálatosan szép, népi bölcs mondást:

*Nem méltó az az áldásra,
Ki soha nem gondol másra.*

Olyan keresztyén szívekből virágzott ki ez a szép mondás, akiknél a keserves új-honalapítás idején a testet-lelket dermesztő téli éjszakákon az ablakban szüntelenül ott világított a mécses, az eltévedt vándorok részére. Akiknek házaküszőbét nem lehetett és ma sem lehet úgy átlépni, hogy egy falat kenyér, egy ital tea, kávé fel ne frissítené a betérőt. Aki- ket a jószívűség gazdagságával megáldott az Isten. Ez a gazdagság nem a végtelen határ termése. Isten kegyelmi ajándéka a benne hívőknek.

ÁLDOZATUNK LEGYEN ISTEN KEDVE SZERINT VALÓ

a) *Bőséges.*

Aki fél kimondani ezt embertársa felé, az maga sincs rendben ezen a téren és akarata ellenére megcsalja felebarátját.

Egy cipész ember úgy vette Istentől, hogy a mindenkori lelkipásztorának a lábbelijéről maga gondoskodik. (Nemcsak a lelkipásztoréról.) Amikor az egyik lelkész féltő szeretettel azt kérdezte: "Nem gondolja a testvér, hogy a sátán egyszer azt súgja, hogy sok lesz már?" A cipész így felelt: "Ha a testvér az én lelkemről gondot visel, olyan nagy dolog, ha én a testvér lábáról viselek gondot?" A lelkész megilletődötten megsze- gyenült. Sohase féljünk attól, hogy

LEFELE TARTUNK?

Lefelé tartunk! — mondják rólunk az emberek, ha fakul a szemünk fénye és hangunk megremeg.

Sajnálkozó mosolyt is megfigyelhetünk, amikor kihagy néha az emlékeztetünk. De bánkódjunk miatta? — Az óra lepereg, s vár az az ország, ahol senki se lesz öreg.

Lefelé tartunk, mondják. Lépteink lassúak, óvatosak. Nem várnak derűs, fényes utak. Halkabb a szó csengése, nehezen halljuk már, és veszít melegéből a kedves napsugár. De bánkódjam miatta? Ha dermeszt a hideg, vár az az ország, ahol senki se lesz öreg.

Lefelé tartunk, mondják. De biztatóan ragyog felénk Isten mosolya: Ne félj, pajzsod vagyok! Fáradt gyermeket, hordoz és erős égi kéz. Szólít. Szava színarany és édes, mint a méz. Mit bánkódjam, ha szívem Isten állítja meg, s vár az az ország, ahol senki se lesz öreg!

Lefelé tartunk, mondják. Nem!

Fölfelé megyek!

Hallom már a magashól a győztes éneket, s látom, fehér ruhában, királyi trón körül nagy nyomorúságból jött, boldog sereg örül. Utam nem lefelé tart, csak a cél közeleg! Vár az az ország, ahol senki se lesz öreg!

Turmezei Erzsébet

NOVEMBER

2. VASÁRNAPJA

IRODALMI NAP

Published semi-monthly by the
Hungarian Baptist Union of America
748 Fordham Rd., Palm Bay, Fla. 32905

Editor — Szerkesztő:
Rev. JOHN VADÁSZ HUNTER
P. O. Box 826,

Monterey Park, Cal. 91754
Tel.: (213) 284-570

A szerkesztő bizottság tagjai:
Molnár Balázs, Fülöp Árpád,
Gerő Sándor

Second Class Postage Paid and Entered
at Cleveland, Ohio and Additional Offices

Subscription fee: \$10.00 per year

Send subscription and change of
address to:

Mrs. MARY STEG
321 Wilbur Ct. Palm Bay, Fla. 32905
Tel.: (305) 723-0864

FONTOS:

Címváltozásukat kérjük jelentsék
Mrs. Mary Steg lapkezelőnek.

Lapzárás ideje 30 nappal a megjelenés előtt
minden hónap elseje és tizenötödike. Sür-
gős hírek a lap megjelenése előtt tíz nappal
beküldhetők.

Printed by Classic Printing Corporation
9527 Madison Ave., Cleveland, Ohio 44102

SZÖVETSEGI VEZETŐK CIMTÁRA

Elnök: SCHAFFER FERENC, 307 Algon-
quin Ave., North Bay, Ont., Canada P1B
4W1 — Tel.: (705) 474-3610

Alelnök: DR. HENRY AUSTIN, 2 High
St., New Brunswick, NJ 08901 — Tel.: (201)
545-1392

Főtájtár: REV. WILLIAM BALÁZS MOL-
NÁR, 92 Thunderbird Dr., Naugatuck, CT
06770 — Tel.: (203) 723-1568

Pénztáros: DRESCHER LAJOS, 2636 East
124th St., Cleveland, OH 44120 — Tel.:
(216) 231-0038

Misszió és Irodalmi Bizottság elnöke: DR.
BÍRÓ LÁSZLÓ, 750 Fordham Road, Palm
Bay, FL 32905 — Tel. (lakás): (305)
723-4627, iroda: (305) 724-1580

Pénzügyi Bizottság elnöke: KISH ELEMER
924 Congress St., Fairfield, CT 06432 —
Tel.: (203) 259-3276

Bethesda Otthon igazgatója: KISH J.
ERNŐ, 748 Fordham Road, Palm Bay, FL
32905 — Tel.: (305) 723-3288

sokat tettünk, vagy adtunk, de attól
szüntelen, hogy valamit nem tartot-
tunk e vissza.

Aki szűken vet, szűken is arat. A
szántóföldet nem lehet megcsalni.
Istent sem. Csak az a mag kelhet ki,
amit elvetettek. "Valamit eggyel cse-
lekedtetek az én kicsinyeim közül,
énvelem cselekedtetek azt."

b) Áldozunk jókedvvel.

Amit teszünk szívesen, az Úrnál
kedves lesz. Áldott emlékü Édes-
apám gyermekkoromban, amikor a
munkára szoktatott, így tanított:
"Fiam, a munkát mindig szívesen
tegyed. Sokkal könnyebb lesz. Aki

nem szívesen dolgozik, kétszeresen
szenvet. Egyszer azért, mert a
munka mindig fárasztó, másodszor
azért, mert lelkileg fárad ki." Hogy
milyen igaza volt! A világnak ma
egyik legnagyobb betegsége a kény-
szer-áldozat. Az örökös lázadás min-
den ellen, ami pedig az étellel jár.
Akinak mindig, minden muszály, az
nagyon szerencsétlen ember. Hozzuk
meg az életért az áldozatot jókedv-
vel.

Akinak a hálaáldozat kényszer,
annak nemcsak a pénze, ereje, ideje
lett kevesebb, de megsokasodtak a
lélekgyöttrő gondolatai is. Jó lelki-
állapot terméke a jókedvvel való ál-
dozat.

c) *Úgy áldozunk, hogy áldoza-
tunk szerezzen hálaadást.*

Hatalmas erő a kötelességtudat.
Mindig megindító szükségét látni.
De a legcsodálatosabb dolog tenni,
áldozni valamit azért, hogy általa
hálaadásra készítsünk másokat.
Amikor Istent dicsőítik azért, mert
látják jószívvel hozott áldozatunkat.

A bizonyágtételnek, a lélekmen-
tésnek mondhatni legeredménye-
sebb módja ez. Sok szép és igaz sza-
vunkat elfelejtik az emberek. De egy
pohár víz, amit az Úr Jézus nevében
adtunk, a mennyben sem lesz elfe-
lejtve. Számon tartják azok, akiknek
adtuk és akinek a nevében adtuk.

Legyen pedig az Istennek hála az
ajkunkon, a szívünkön és a kezeink
között!

Oláh Lajos

Szemle

AZ EGYESÜLT ÁLLAMOKBAN
minden negyedik évben elnök vá-
lasztás van. 1980 a választás éve. Az
elmúlt évek azt bizonyítják, hogy az
ország két legnagyobb pártjának je-
löltje közül az egyik elnök lesz.

Ez a harmadik választás, amelyen
részt veszek. Protestáns körökben
soha ilyen aktivitás nem volt, mint
az idén. Helyesnek látom azt, hogy
megtudhatjuk a volt és újra választ-
ásra kerülő politikusok közül ki ho-
gyan szavazott a múltban, amikor
erkölcsi, vallásszabadsági és népjö-
léti ügyekben adták le szavazataikat
a parlamentben. Az országban szük-
ség van józan gondolkodású isteni
igazságú alapelveket valló politiku-
sokra. Nincs szükség megveszteget-
hető, saját egyéni érdekeiket kereső
politikusokra.

Az egyház és az állam szétválasz-
tása fontos jelentőséggel bír a pro-
testánsok között. Ez azonban nem
jelentheti azt, hogy az Istenfélő,
hazaszerető gyülekezeti tagok ne vál-
laljanak vezető szerepet a politikai
életben.

Az észak-amerikai gazdasági, po-
litikai, erkölcsi problémákat az is
okozta, hogy sokan a komoly keresz-
tyének közül kijelentették pietista
vallásoskodó módon, hogy a hívő
ember nem vehet részt az ország
politikai vezetésében.

Az országos választásokat megelő-
ző párt által jelöltek választása, sok
helyen bizonyította azt, ha a józan
gondolkodásúak összefognak, sok

meglepetés lesz a november 4-i vá-
lasztások alkalmával.

A gyülekezetek, az egyházak nem
korteskednek senki mellett és senki
ellen sem. Az egyházi vezetők nem
mondhatják kire szavazzunk. Min-
den választópolgárnak szabadság-
adta joga, hogy mint állampolgár
szavazzon. Szavazzunk arra, akit
megvizsgáltunk, akire felnézhetünk,
aki meglátásunk szerint a legmeg-
felelőbb.

Az Evangéliumi Hírnöknek nem
célja, hogy bármelyik jelölt mellett,
vagy ellen állást foglaljon, fizetett
politikai vonatkozású hirdetésüket
pedig nem vesz fel.

Egy kérdésünk azért mégis van a
lapot olvasó, választó joggal rendel-
kezők felé. Szavazás napján MEN-
JÜNK SZAVAZNI, éljünk jogaink-
kal! A rossz cselekvése bűn, de a jó-
nak meg nem cselekvése szintén bűn.

A világbékét, a nemzeti jólétet ve-
szélyeztetni az, aki távoltartja magát a
szavazástól. Szükséges, hogy a magu-
kat hívőknek nevezők éljenek fele-
lősegteljesen állampolgári jogaikkal.
I. Péter 2:15—16: "Mert úgy van az
Isten akarata, hogy jót cselekedvén,
elnéműsítók a balgatag emberek
tudatlanságát; mint szabadok és
nem mint akiknél a szabadság a
gonoszság palástja, hanem mint
Istennek szolgálói."

* * *

IRODALMI NAP. — Évek óta no-
vember 2. vasárnapja a külföldön
élő magyar baptisták között Irodal-
mi Nap. Ez az a nap, amikor külö-
nösen megemlékezünk a magyar
baptista hívő irodalomról.

Az "Evangeliumi Hírnök" 72 éve szolgálja a külföldön élő testvériséget, akiknek komoly anyagi áldozatokat is jelent és jelentett a lap fenntartása. A lap összekötő kapocs a különböző országokban élő magyarok között. Vannak, akik előfizetnek rá és külön adományokat küldenek a lap fenntartására. Vannak, akik előfizetéseikkel évekre előre vannak, vannak, akik elfejeltették megújítani előfizetésüket. Sokan küldtek anyagi segítséget az elmúlt évben, 1979-ben, a vagyonügyi bizottság kérésére.

Ebben az évben kérjük testvéreinket, különösen november 9-én, egyénileg vagy gyülekezetileg rendeznek gyűjtést lapunk előállítási költségeinek fedezésére.

A másik, amit megtehetünk az, hogy előfizetőket szerzünk a lap számára, vagy ismerőseink, barátaink részére előfizetjük. Minden folyóiratot gazdaságosan előállítani úgy lehet, ha az előfizetésekből a lap előállítási költsége fedezve van.

A Bibliamagyarázót többen önkéntes munkával segítenek előállítani, amiért itt is köszönetet mondunk. Itt is sokat jelent mennyi az előfizetők száma. Az írók szintén sok munkát végeznek azért, hogy időben és jól legyen előkészítve a Bibliamagyarázó.

A Könyv- és Iratterjesztési Missziót Herjeczky András testvérék végzik sok munkával, igyekezettel. Munkájuk nagy jelentőségű az Evangeliumi sajtótermékek terjesztésében. Az irodalmi nap alkalmával emlékezzünk meg testvéreink munkájáról imában és áldozatkészségben.

Az Evangelium hirdetésében nagyon hasznos eszköz a hívő irodalmi termék. A nyomtatott szó-Ige-bizonyságtétel nagy erő. Tegyük meg mindent azért, hogy ezt a munkát Szövetségünk még sokáig végezhesse.

J. V. H.

Lapzártá után értesültünk, hogy Szövetségünk elnöke, Schaffer Ferenc (szül. 1910. dec. 31.) testvér 1980. okt. 20-án, vasárnapról hétfőre virradó hajnalán szívészélütésben, North Bay-i (Ontario, Kanada) otthonában elhunyt. Lapunk legközelebbi számában részletesebben írunk erről. Az Úr vigasztalását kérjük családjára részére.

A Jelenések könyve 11:1-ben az imádkozók megméréseiről van szó. Hogyan értelmezzem ezt az Igét?

* * *

Az említett igeveres a következő: "És adának nékem vesszőhöz hasonló nádszálat, és angyal áll vala mellém és monda: Kelj fel és mérd meg az Isten templomát és az oltárt és azokat, akik abban imádkoznak." A Szentírásban a megmérés azt szemlélteti, hogy Isten beleavatkozik az emberek életébe. Belszár király megmértetett a mérlegen és híjával találtatott (Dán 5:27). Ennek következménye lett, hogy "ugyanazon éjszakán megöleték Belszár a káldeusok királya" (Dán 5:30). Jó az igaz, istenfélő, bűngyűlölő férfiú maga kérte: "Az ő igazságának mérlegével mérjen meg engem" (Jób 31:6). És az Úr megáldotta Jób életét, mert hű maradt a szenvedések között is. A Zakariás könyve 2:1–4. verse Jeruzsálem megméréseiről szól. Ott egy ígéret hangzik a megmért városnak: "Kerítetlenül fogják lakni Jeruzsálemet a benne levő barmok és emberek sokasága miatt." Látjuk, hogy itt is azon a hangsúly, hogy Isten cselekszik, belenyúl a város életébe.

A megmérés eredménye kétféle lehet.

1. Eredményezheti azt, hogy Isten különös gondoskodásba vesz egy várost egy templomot és a templomba járó embereket. "Mérd meg az Isten templomát... és azokat, akik abban imádkoznak." Tartsd számon őket, ne legyen közülük elfeledve egy sem. Az Úr Jézus mondja: "Néktek még a fejetek hajszálai is mind számon vannak" (Mt 10:30).

2. De a megmérés jelenthet ítéletet is. A hadvezér, mielőtt egy várost megostromolt, megmerte a várost. Számba vette a falak hosszúságát a magasságát. Ennek alapján készítette el haditervét. Mikor az ostrom véget ért, a város elesett, a győztes hadvezér elrendelte, hogy az életben maradt ellenséges harcosokat mérjék meg kötéllel vagy mérővesszővel. Ahogy egymás mellett arccal

a föld felé fordulva a porban fekdtek, megmérték. Ezután rendelkezett a győztes hadvezér, hogy hány kötélszűsűsű hadifogoly maradjon életben. A többiekét dárdaival a földhöz szegték.

A jeruzsálemi templom és a templomban imádkozók megmérése az ótestamentumi korszak végét teszi szemléletessé. Isten ítéletesen nyúlt bele népe életébe. Krisztus után 70-ben Titusz római hadvezér lerombolta a várost és felégette a templomot. A templom volt a végső menedék az imádkozók számára, de az sem mentette meg őket, mert nem vették komolyan meglátogatásuk idejét. A 2. vers azt hangsúlyozza, hogy Isten a pogányokat kegyelmébe fogadta: "De a tornácot meg ne mérd, mert a pogányoknak adott." Gerő Sándor

"ÉS HÍVJÁK MÉG..."

— És 9:6. —

ERŐS ISTENNEK
Mert nagy Isten az Úr
és nagy Király,
így nevezi több helyen
a Zsoltár.

Kezébe tartja:
a tengert,
a földet,
a völgyet
és a bérceket.

A csillagos ég is
Róla beszél
és milyen erős hangon
beszél a szél
amikor városokat
söpör el és
felfordítja a tengert
kétségbe ejtve az embert.

És milyen kellemes a szellő
s az enyhe napsugár
a völgyben a bokor
ágán a fészket rakó
éneklő madár.

Erős és szerető Isten Ő
emberi ésszel meg nem érthető
Egyik kezével világot irányít
rombol és újat irányít
rombol és újat épít.
Másik kezével könnyet töröl
beteget gyógyít,
magához ölel
megvidámít.
És hívják nevét... erős Istennek
mert Ő teremtette az eget és földet.

Herjeczky Andrásné

NÖK ROVATA

Rovatvezető: Szerencsy Józsefné

Női konferencia elnök:

Bányai Sándorné

Alelnök: Fülöp Árpádné

Pénztáros: Mrs. Henry Austin

“Mindenben hálákat adjatok...”

Efézus 5:20.

Mikor a Szentírás felhívását olvasuk — magunkra gondolva — látjuk, milyen gyarló, emberi erővel tehetetlenek vagyunk arra, hogy mindenben hálát adjunk Istennek.

Bensőnk sokszor zavarja a gondolat, hogy betegségben, nyomorúságban, idegenben, elhagyatottságban, özegységben, szegénységben, lehet-e hálát adni?

A mi bölcs Istenünk nem kíván tőlünk lehetetlen dolgot, csak azt — mint Atya a gyermekeitől —, a teljes bizalmat Őbenne. Ha ez így van életünkben, akkor az előforduló próbák, vagy nehézségekben is tudjuk, hogy minden a mi Atyánk tudtával történik, és Ő irányítja a próba mértékét is. Így mi is elérünk oda, hogy hittel el tudjuk mondani: “Uram! Te tudod miért engedted meg ezt életemben!” — és később megjön a felelet is, a megtapasztalás hálaadással, miért adta azt az Úr a mi javunkra.

D. L. Moody, tapasztalatai során így emlékezik meg valakiről: “hálás mindenért” megjelöléssel életrajzában. “Egy ember, aki nemrégén adta át életét az Úrnak, mindig telve volt köszönettel és dicsérettel Isten iránt. A gyülekezetben elhangzott imádságai mindig így kezdődtek: ‘Hálát adok neked Uram!’”

Egyik este az imaórán felkötött karral jelent meg. Megvágta a karját az éles gép, mégpedig olyan mélyen, hogy a véreter is érte. Elég súlyos volt a sebe. Mikor megláttam, magamban csendesen felvetődött a kérdés: ‘Vajon ma is hálaadással kezd meg az imádságát?’

Aztán felhangzott ajkáról: ‘Hálát adok Neked Uram, hogy az öt ujjam ép, a sértetlen kezemen, és megvédtél a még nagyobb bajtól kegyelmesen’ — kezdte meg az imáját, amelyet könnyes szemekkel hallgattunk végig.”

A hálaadás egyik kívánalma, szükségessége a megelégedés. Elégedetlen ember nem tud hálás lenni semmiért sem. Az elégedetlen ember mindig többet vár, többet kíván,

nem bír betelni és nem bír hálás lenni, mert neki sohasem elég.

Nagy lelki kincs, isteni áldás a megelégedés.

Mikor Pál apostolnak kérését másképp látta jónak az Úr, így felelt neki: “Elég neked az én kegyelmem” — és az Úr ezzel az “elég”-gel Pál apostolnak, a legnagyobbat, a leghasznosabbat adta, mert ezzel a kegyelemmel tudta elvégezni megbízatásának misszió-szolgálatát.

Izrael népét csodálatos módon tanította Isten a megelégedésre, mikor lehullott az égből a manna. “Ez az a kenyér, melyet az Úr adott eledelül... Szedjen abból ki-ki amennyit

megehetik... senki ne hagyjon abból reggelre” (II. Móz. 16:16–20). Az Igék szerint, a “mindennapi” kenyérrel való megelégedésre tanította népét. Az Úr nem ismerte el, az egy napi adagból másnapra félretett mannát sem, az mind megférgeedett (II. Móz. 16:35). Teljes bizalmat és engedelmisséget vár az Úr népétől.

Az Úr Jézus is úgy kérte imájában “a mi mindennapi kenyerünket, add meg nekünk ma...”

Mi is mindennap adjunk hálát a mindennapi kenyérért, Istenünk mindennapi áldásaiért; és először azért a Megváltóért “aki vette a kenyeret és hálákat adott érte” — *mielőtt életét adta érettünk*, mert Ő az Életnek kenyere.

Ha Ővele élünk, kegyelmében részesülünk, Ő tesz minket megelégedetté és Atyánk felé mindenért hálás gyermekeivé!

Szerencsy J.-né

Misszió mezőkről...

FELLOWSHIP DINNER

Így neveztük Detroitban azt a jól sikerült disznótoros vacsorát, amelyet nőegyletünk október 4-én, szombaton este rendezett. A 142 vendég között ott voltak a torontói testvérek is 35-en, akik átjöttek mint szomszédok, hogy együtt örvendezzünk. Torontói testvéreink, természetesen, vasárnapra is ittmaradtak. A vasárnap délelőtti istentiszteleten újból megtapasztaltuk, a zsoltáros bizonyosságtételét, hogy jó és gyönyörűséges az atyafiaknak együtt való lakozása. Mert ahol szeretetben együtt van Isten népe, oda áldást küld az Úr. Így volt ez most is. Először a torontói ifjúság ének-, zene- és költeményszolgálatokkal örvendeztettek minket, azután pedig, mint minden hónap első vasárnapján, az Úr asztalának vendégségében részesültünk. Ahogy az apostol mondja: Egy a kenyér, egy test vagyunk sokan, és mindnyájan az egy kenyérből részesedünk.

Az első gyülekezetekben, főként Korinthusban, az úrvacsorai istentiszteleteket szeretet-vendégséggel kötötték össze. Ez volt az *Agapé*. Az úrvacsorai istentisztelet után mi is közös ebédnél vettünk részt. Nőtest-

véreink úgy tettek, mint ahogyan az Úr a tanítványoknak parancsolta a galileai halmokon: “Szedjétek össze a maradékokat!” Nem telt meg tizenkét kosár, de megterültek az asztalok és mindnyájan megelégedtünk hálaadással.

Ebéd után még jó együttlétünk volt imaházunk alagsorában, mielőtt testvéreinket Isten oltalmába ajánlva útra engedték. Mindannyian megerősödtek abban, hogy a testvéri kapcsolatokat ilyen módon is ápolnunk kell.

A Krónikás

Haluszka Rózsa:

Vasból acél

Amíg a vas acéllá válik,
Nehéz út, kemény küzdelem!
S a munkáló mesterkezeknek
Véget nem érő türelem.
Török, hajlítják, nem kímélik,
Kohóban izzik olvadásig.
Nagy munka az, s nehéz az útja,
Amíg a vas acéllá válik.

Amíg a vas acéllá válik...
Lelkem is tudja, ez a cél.
Fénytelen, rozsdáste vas volt,
S ragyogni kezd már, mint acél.
Lelkem is átment már a tűzön,
S dicséretet mond mindhalálig,
Mert nagy műve az ég Urának,
Mikor a vas acéllá válik.

IGEHIRDETÉSÜNK REVIZIÓJA

A magyar nyelv értelmező szótára szerint újból való megvizsgálás, megítézés, felülvizsgálás és ennek alapján történő, olykor lényegbe-vágó módosítás, változtatás. Amikor tehát az Igehirdetés revíziójáról beszélünk, két dologról esik szó. Az egyik, hogy *oka* van annak, hogy felül kell vizsgálnunk az Igehirdetésünket. A másik pedig, hogy a probléma lényegbe-vágó módosítást tételez fel. Előljáróban hadd említsem meg azt még, hogy az Igehirdetésünk Revíziója címben bennfoglal-tatik, hogy nem általános-elvi síkon, hanem személyes érdekkeltséggel aka-rok hozzászólni a kérdéshez. A lel-kész találkozóknak ugyanis az ad kö-zösségi és felelősségteljes veret, ha az előadó úgy veti fel a témát, mint ami a saját ügye és nyomorúsága is.

Isten mostanában olyan megpró-báltatások elé állított, hogy a pánik és az indulat fázisai közepette rá kel-

lett döbbsenem, hogy baj van a hi-temmel. Aztán kiderült, hogy a "Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek" — könyörgések nálam is hatásosak voltak, mivel dol-gaim megoldása végső fokon nem az én hitemen, hanem Jézus Krisztuson múlik. Az *Úr* előtt nincsenek meg-oldhatatlan problémák! Én is meg-tapasztaltam, hogy Isten nem egy-szer, nem kétszer, de hetvenhét-szer kész megbocsátani bűneinket és helyreállítani minket a kegyelem-ben. És én is elmondhatom, nagyon alázatosan, mert a bizonyágtétel le-hetőségei Istenben nyugosznak: "Ímé, áldásul volt nékem a nagy ke-serűség" (Ésaiás 37:17).

Ha otthon és a Rákosi-korszak alatt az volt Isten intése hozzánk, hogy "hallgat az eszes ebben az idő-ben, mert gonosz idő ez" (Ámos 5:13), az Egyesült Államokban vi-szont az a napiparancs: "Minden szabad nekem, de nem minden hasz-nál; minden szabad nékem, de nem minden épít" (I. Kor. 10:23). "Mert ti szabadságra hivatottak atyámfiai; csak hogy a szabadság ürügy ne le-gyen a testnek, sőt szeretettel szolgál-jatok egymásnak" (Gal. 5:13).

Ha már Rákosira hivatkoztam, hadd emlékeztessen bajtársaimat az országlása alatt oly gyakran hangoz-tatott kinyilatkoztatására: — Mi, kommunisták, különös emberek va-gyunk. Hát én megduplázom az öt-venes évek e sejtelmes nyilatkozatát, amennyiben ezt mondom: — Mi, amerikai magyar református lelke-szek még különösebb emberek va-gyunk!

Hogyné! Az egyházi statisztika sze-rint vannak csatlakozott, független, félépresbiteriánus, negyed-hollandus, stb. gyülekezetek és lelkészek, akik ráadásul magyarok is, kálvinisták is. Én eddig csak egyfajta kiadásával találkoztam: mindegyik gyülekezet egy kis Vatikán és a lelkészek pedig külön-külön egy pápa.

Félretéve a tréfát, mindegy, hogy miféle egyházi fejléc alatt műkö-dünk, többé-kevésbé *free lancerek*, sajátmagunkon tájékozódó szabad-o-sok vagyunk. Az amerikai magyar tájakon az egyházi helyzet ugyanaz, mint volt Korinthusban. Ott az

NT. TROMBITÁS DEZSŐ
a *Hollywoodi (Cal.)*

Református Gyülekezet lelképásztora

egyik azt mondotta: Én Pálé vagyok, a másik: Én Apollósé, a harmadik: Én Kéfásé. Ahelyett, hogy az egyik is, a másik is azt mondta volna: Én a Krisztusé vagyok! Írigykedés, versen-gés és visszavonás lazítja a mi sorain-kat is, és a fundamentumra, amit Jézus az ő szent vérével alapozott — ki-ki válaszoljon rá jó lelkiisme-rete szerint —, az egyik aranyat és drágakövet, a másik meg fát, szénát és pozdorját épített.

Mindegyikőnk elmondhatja, hogy szolgálatunk kimenetele nem mindig a szándékon múlt. Hány jó kezde-ményezést értetlenül, értelmetlenül leblokkoltak, abbahagytak, mivel az egyház hangadói közül valame-lyiknek más volt a véleménye! Vi-szont az is igaz, hogy hányszor mi voltunk a kerékkötőki jó kezdemé-nyezéseknek, nem utolsó sorban amiatt, mert az ötlet nem tőlünk in-dult el. Az is keserű tapasztalat, hogy krajcáros gondok miatt ki kel-lett szolgálnunk embereket és véle-ményeket. "Keleten — mondta az egyik presbiter — az én időmben három papot menesztettünk, mert mást csináltak, mint amit mondtunk nekik."

A keserű pirulák, amit egy lelkész-nek le kell nyelnie, nemcsak a gyom-rát fekszik meg, ami a súlyosabb, az Igehirdetésre is rányomja a bélyegét. Az "emotional stress" nem egy olyan prédikációm sugallta, amiért utó-lag a fejemet vertem a falba. Üvöl-töttem, az öklömet ráztam, éles-hangú vezércikket fogalmaztam Ige-hirdetés ürügyén, és csodálkoztam, hogy a vérnyomásom 160 fölé ugrott és kihagyott a szívütemem. Pedig hányszor letettem a nagy esküt, hogy "nem érdemes belehalni dolgokba, mert holnap elfelejtjük, amibe ma bele akarunk halni!". Százszor meg-tapasztaltam, hogy ez így igaz, és százegyszer újra engedtem, hogy erőt vegyen rajtam az indulat és va-lami igazságtalanul ért sérelem. "Az Úr talán megbocsátja a bűneinket — mondotta William James —, de az idegrendszerünk soha." Hozzá-tehetem: azok is egy életre emlékez-nek "arra a bizonyos" Igehirdeté-sünkre, akiknek azt *addresszáltuk*... Ha hallgattam volna, vagy a szelíd-

AKIK
ELMENTEK

RADVÁNYI GÁBOR

Radványi Gábor testvértől 1980. szeptember 29-én vettünk búcsút. A torontói gyülekezet hűséges tagja volt. Az utóbbi években azonban testi erőtlenség miatt nem látogat-hatta a gyülekezetet. Többször el-mondta, hogy már szeretne az Úrhoz menni, megpihenni. A nehéz napok-ban, amelyek a Szentírás szerint olyanok, hogy az ember azt mondja róluk: "Nem szeretem ezeket", Rad-ványi testvér türelemmel, keresztyén alázattal viselte a testi erőtlenséget. Felesége példamutató hűséggel és szeretettel állott mindig férje mel-lett. Testvérünk az utolsó két hetet a kórházban nagy szenvedések között töltötte. Míg végre az Úr meghall-gatta kérését és hazavitte megpihen-ni. Élt 84 esztendő. Gyászolják: felesége, két fia, húga és kiterjedt rokonsága.

Boldogok a halottak, akik az Úr-ban haltak meg!"

ség lelkével vettem volna fel a felém dobott kesztyűt, az Isten országa szabályai szerint, egy bocsánatkérés és kézfogás pontot tett volna az incidensre.

Vegyük hozzá az elmondottakhoz a miliót, amiben folyik a szolgálataink. Magyar református lelkészek vagyunk — Amerikában! (Vagy aszerint, hogy ki melyik felekezethez tartozik közülünk, magyar római katolikus, baptista, adventista lelkész, prédikátor vagy — idegenben...) És, hogy a nekünk "két hazát adott végzetünk" mennyire nem költői formula, hanem vérre menő küzdelem, visszavonulás közben egy-egy hidfőállás tartása, azt mi tudjuk igazán, akiknek hitbeli és lelkiismereti kötelességévé tettett fajtánk, hitünk megtartása, prolongálása.

Aki kívülről és felületesen szemléli az amerikai magyar protestánsok gyülekezeti életét, érthetően felvonja a szemöldökét. Különösen európai szemnek és fülnek — enyhén szólva — szokatlannak tűnhetik az ebéd, hurka-kolbász árusítások, helyi irodalmi nagyságok és énekművészek behirdetése. Meg vannak győződve, hogy mi mást se csinálunk, csak eszünk-iszunk, szórakozunk, és mindenek felett pénzt igyekezünk kiperéslni még a kőből is.

Hogy a vád mennyire igaz, azt mi jobban tudjuk. Mi azt is tudjuk, hogy a legtöbb lelkésznek egyáltalán nincs ínyére, hogy több időt és nagyobb gondot kell fordítania arra, hogy kit nyerjen meg a következő ebéd megajánlására és kifőzésére, a templomudvar tatarozására, az elromlott WC megreparálására, mint ami idő és energia marad a lelki elmélyülésre és az Igehirdetés lelkiismeretes, a modern teológiai követelményeknek megfelelő megírására.

Gyülekezeti és pásztori küldetésünk központi kérdése mégis csak az volna, hogy mi célból, mire nézve hívott meg bennünket egy egyház? Mindenesnek? Építési vállalkozónak? Egyesületek koordinátorának? Művelődésügyi előadónak? — Vagy a lelkek gondozójának, az Isten országa programja meghirdetőjének, Jézusról, mint Megfeszítetttről bizonyágtévedőnek, tehát a posztomon akar látni engem az én népem?

Jaj annak a gyülekezetnek, amelyik a papjából mindenest csinál, vagy megelégszik egy olyan pappal, aki nem akar több lenni, mint egy

mindenes! Eljött az ideje annak, hogy egyház és lelkipásztor egyaránt fellázdjon, felvesse a kérdést, hogy mi is valójában az egyház létének értelme, és Ki az, akit a lelkésznek ki kell szolgálni, akinek érdekeit, programját képviselnie kell? Revízióra nem az szorul, ahogy forgolódunk nyelvünk és lelki-szellemi hagyatékunk megmentése érdekében. — Ahogy lehet, megteesszük, ami tőlünk telik. — Az elsődleges probléma az, hogy az Igehirdetésünk szinkronban van-e a Szentlélekkel? Még konkrétabban: miféle-kiféle Jézusom van nekem?

Világosan kell látnunk, hogy ha egy gyülekezetben vizsályok támadnak, vagy a lelkész válságba kerül, az nem mindig annak a jele, hogy Istennek személyes pere van velük. Ha megkérdezzük Istent, hogy miért nehezedik reánk a keze, a válaszból kiderül, hogy szeretetből cselekedte velünk azt, ami rossznak látszott a szemünkben. "Miért mondd Jákób és szólsz ekként Izráel: Elrejtetett az én utam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem? Hát nem tudod-e... akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk..." (Ésaiás 40:27,31).

Kegyelem, ha egy lelkész akár szolgálatában, akár egészségileg válságba kerül, mert az annak a jele, hogy Isten törődik velünk, és ő azt akarja, hogy színe elé járuljunk és megkérdezzük tőle, mi az, amit közölni óhajt? Csak a korcsok és nem a fiak, vannak fenytés nélkül! "Mert, akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, akit fiává fogad" (Zsid. 12:6).

Életem legválságosabb, ugyanakkor legértékesebb heteit nemrég éltem át. Úgy igaz, ahogy azt az apostol a saját tapasztalatából merítve, írta: "Bármely fenytés ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazságnak békességes gyümölcseivel fizet azoknak, akik általa gyakoroltatnak" (Zsid. 12:11). A gondolatmenet zárószava: gyógyulás. Az Isten kezéből elfogadott, mert bűneinkért, mulasztásainkért jogosan adatott, fenytés terve, szándéka sokkal nagyobb távlatú, mintsem mi azt elgondolhatnánk. Az Atya ugyanis nemcsak azt a betegséget gyógyítja meg, aminek tünete megmutatkozott, hanem a mélyben már meglévő és egy mégveszélyesebb halálos kórt

kitermelő vírusokat és mikrobákat is kielegeti Szentlelke tüzével.

Akit sorsa bajokkal látogatott meg, az első lépés, hogy kérdezze meg Istent, hogy mit csinált rosszul. Nincs vigasztalanabb látvány, mint egy lelkész, aki Istent és az ő akaratának kikutatását prédikálja, és ő maga nem hajlandó sutbavágni öngazságait, újabb és újabb bűnbakot keres, akire rákenheti ballépéseit és akit okolhat mulasztásaiért. Önvizsgálat helyett vád- és védbeszédet tart, és ami a tragikus, a válság még inkább elmélyül és a kór terjed.

Egy lelkész számára a legizgalmasabb ügy a saját igehirdetése.

Ha valaki autóvezetői vizsgát tesz, az írásbeli vizsgát ráhelyezik egy kivilágított és a helyes válaszokat mutató lapra. Ahol a jelölt válasza rossz, az ő lapjára azt bejegyzik, és ha a megengedettnél több a helytelen válasz, megbukik, új vizsgát kell tennie.

Az Igehirdetőnek is vizsgálják az igehirdetését. Az egyház Ura cselekszi azt a Szentlelke által. A legtöbb lelkész gonddal vagy sebtében megválasztja prédikációja "tárgyát, témáját" és képességei szerint azt kifejti, szépen előadja, vagy eldörgi. Az atyafiak helyeselnék, van, amikor könnyeznek is. Úgy érzem, mély és maradandó gondolatokat közöltem a hallgatóimnak. Igehirdéseim nyomtatásban is megjelentek, barátaim unszolására és anyagi tehetségemhez képest. Mások is mondják, magam mindenképpen tisztában vagyok azzal, hogy "nagy" igehirdető, filozófus kedély és kiváló szónok vagyok.

De, ha Isten jelentéstételre rendel és elkezd kérdezni, az első kérdése az lesz, hogy hány ember tért meg a bizonyágtévedésre? Egyáltalán Jézus Krisztus adta magát a szentbeszéd "tárgyául", Ő irányította a gondolatmenetet, és summázta a témát, ami kétezer év óta az örömmüzenete az egyház mindenkori népének, hogy t.i. "úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen" (János 3:16)?!

Az igehirdetésünk revíziója elképzelhetetlen a "magunk revíziója" nélkül. Megtéretlen, Istennek át nem adott szívvel nem fogok tudni úgy prédikálni, hogy az a Szentlélektől elpecsételt legyen. Az igehirdetés

belső dinamikáját, az erőt és hatalmat, ami Jézus igehirdetését jellemezte, és amire emberek megtértek és az üdvösség részeseivé váltak, a Lélek adja ma is.

Az igehirdető számára nem az az izgalmas kihívás, hogy mit várnak tőlem az emberek, hanem, hogy mit vár tőlem az én Gazdám, az Úr. Vitathatatlanul nagy hatalom adatott a gyülekezet világi kormányzata kezébe, és ami az anyagi problémákat illetim köthetnek és oldhatnak. De szolgálatomat az minősíti, hogy Jézus Krisztusnak mi tetszik és mire adja pecsétjét a Szentlélek! Az isteni szabálya ennek: "Ordít az oroszlán, ki ne rettegne? Az én Uram, az Úr szól, ki ne prófétálna?" (Ámos 3:8).

Azt a hamis meggyőződést, illetve rágalmat is siessünk eloszlatni, hogy a papok káposztafejeknek prédikálnak. Régen sem volt így. Mindig voltak, akik ösztönösen, vagy természetes ésszel felfogták, hogy a szószékről elmondott beszéd az élő Isten szava, vagy "zengő érc és pengő cimbalom", szűk esztendőkből pedig az inkvizíció vagy egy helyi kiskirály szócsöve. A parasztforradalmak, a reformációs törekvések, a vallásháborúk ékes bizonyosságai annak, hogy meddig lehet elmenni a hitetessel vagy a hitnek elnyomásával.

Hogy mi mindent eladnak Isten és vallás ürügyén Amerikában, az már szinte bohózatba illő. A Simon mágusok és az antikrisztusok majd feladni fogják azért, hogy hiszékeny

embereket zombikká züllesztettek, és kifosztják. A magyar — belevert parancsok, vagy csak szép, üres pátoszok remiszenciájával — itt is elkiáltja, hogy "életünket és vérünket!", de még álmában is hozzát teszi, hogy "a zabunkat azonban — nem!".

A magyarnak, akárcsak a zsidónak, ezredéves megtapasztalásai voltak arról, hogy hányszor "feltúrta az Úr szent karját minden népeknek szemei előtt, hogy lássák a föld minden határai Istenünk szabadítását" (Ésaiás 52:10), de a nyaka is, a szíve is akár a kő. Neki még a "magyarok istenét" is nehéz "eladni". Azt meg végképp nem tudja felfogni, hogy a bűnei választják el őt az Istentől, a bűnei falán nem tud áthatolni az Igéje.

Pedig Isten, amikor a sokaságot látva, könyörületességre indult rajtuk, minket is beleértve mondotta: "Az aratnivaló sok, de a munkás kevés" (Máté 9:37). A magyar tájak — otthon és a diaszpórában egyaránt — megérték az aratásra. Hogy Magyarországon lesz-e ébredés, és hogy kik lesznek a Szentlélek eszközeiként az Úr Jézusról való bizonyosságtevők, az nem a mi dolgunk, legfeljebb a közbenjáró imádság erejéig. De, hogy itt, az emigráció portáján lesz-e ébredés, és hogy Isten előtt számadással tartozunk érte, az nagyon is a mi dolgunk!

Amikor igehirdetésünk revíziójáról beszélünk, ébredésről is beszélünk. Isten az Ő Igéjét nemcsak egyéni, de közösségi haszonra adta. Nemcsak az egyént akarja megmenteni, üdvösségre juttatni, de a háznépét, a baráti körét, a fajtáját is. A

távlatok óriásiak, ha és amennyiben komolyan vesszük Isten távlatait, és hajlandók vagyunk kilépni a magunk szűk, provinciális kereteiből. Isten nem kevesebbet akar, mint annak a magyarnak is felkínálni a bűnei felismerését, azok megbánását és az ő szent fiában önző, szeretetlen és hitetlen élete megválasztását, aki, ezer év után is úgy érzi, hogy elégséges önmagának.

Külön megbeszélést igényelne annak kifejtése, hogy a magunk és igehirdetésünk revíziója egy *vissza-* és egy *előremutató* irányt tételez fel. A prófétai szó ma sem lehet más, mint az első, az ősi Ige megismétlése, helyzetünkre és konkrét bűneinkre való alkalmazással. És egy mozdulásban meg kell hirdetnünk az Isten kedves esztendejét, Urunk visszajövetelét a korunkban már megmutató jelek eszkatológiai feszültségében.

Jézus sohasem mondott temetési beszédet. Ügyet sem parentált el.

Kiváltságunk, hogy amikor nagyon komolyan vesszük figyelmeztetését, hogy "figyeljetek, vigyázzatok és imádkozzatok" (Márk 13:33), nem feledjük azt sem, hogy a messze tartományba ment Nemes Ember girákat adott szolgálóinak, hogy míg visszajön, kereskedjenek azzal.

Mi volna, ha mi, szolgálók, kivennénk a keszkenőből az egy-girát, és egy, eddig bukásra ítélt vállalkozásba fektetnénk azt?

A magyar ébredésbel!

Trombitás Dezső

* * *

(A Lelkészerkezetelen elhangzott előadás. — Los Angeles, 1980. október 16.)

A BÖLCS INTELMEI

"Jobb a szomorúság a nevetésnél" (Préd. 7:3).

Ma arra int a bölcs Prédikátor,
Legyen helyes értékismeretem,
És döntéseimben legyen bátor.

Ne válasszam a bűnöst a rosszat,
Mi lelket bénít azt ne akarjam,
De a jót sem, hanem csak a "jobbát".

Mint Mária, ki Jézus szavára
Figyelt szomjazva mély áhítattal,
Mert tudta, hogy az válik javára.

Az élet, mint sebes nyíl elsuhan
És vádol nevetés, habzó pohár,
Részvétlenség nyomán a könnyfolyam.

A tenger mélye őrzi a kincseket,
Míg felszínén a hab fut és fecseg.
Uram, tedd elmélyültté életemet!

Gerő Sándor

ENGLISH SECTION

Dimension of Reconciliation

To reconcile: "to restore friendship or harmony"; "to make consistent or congruous"; "adopt"; "to make fit by modification". These are all definitions from the directory for the word, reconcile.

Let us look at the scriptural definition of reconciliation. There are many times when Jesus said man should be reconciled with his brother. This places a daily responsibility on Christians. A responsibility

that we often subtly allow to slide into the forgotten corners of our minds.

By our faith and belief in Christ we as Christians are all parts of the Body of Christ. Whether we be Black, White, Red, Brown or Yellow; we are a part of His Body.

According to I Corinth. 12:13-31, we are all baptized into one body by one Spirit. To paraphrase this to our earthly bodies, it also states that our

eyes, ears, legs, feet, head are separate but integral parts. None of these parts have less importance than the other. Could we say our arms do not need our heads? *No!*

Scripturally it further clearly states that there should be no schism (division) in the body, but members should have the same care one for another.

God created each of us as unique individuals with our talents and interests. There is only one you. God's

creations are all originals. Therefore, original and unique contributions can be made from all of us if we are willing.

We must all love and care for each other; if one member suffers, all the members suffer.

Reconciliation in today's church is imperative and a *must*. Our churches must be reconciled one to the other.

Ask yourself: "Am I a reconciler?"

Anonymus

WORLD MISSION & STEWARDSHIP

ALEXANDER LAMBERT

The story is told about a man who lived by the side of the road and sold hot dogs. He was hard of hearing, so he had no radio. He had trouble with his eyes, so he read no newspapers. But, he sold good hot dogs. He put up signs the highway telling how good they were. He stood by the side of the road and cried, "Buy a hot dog, Mister?" And people bought hot dogs. He increased his meat and bun orders. He bought a bigger stove to take care of his trade. He got his son home from college to help him...

But then something happened. His son said, "Father, haven't you been listening to the radio? There's a depression on. The European situation is terrible. Our domestic situation is worse." Whereupon the man thought, "Well, my son has been to college. He reads the papers and listens to the radio. He ought to know." So he took down his advertising signs, cut his meat and bun no longer bothered to stand by the road to sell his hot dogs. And, his

hot dog sales fell almost overnight. "You're right, son," the father sold to the boy. "We certainly are in the midst of a great depression!"

The foregoing story has always fascinated me. Not only is it a truism, but I have seen it at work in so many Churches during the years of my ministry. And, it always works well!

As Christians we are going to accomplish for Jesus just about whatever we think we can do. This is probably simplistic, but it contains more truth than most of us care to admit. If the early apostles had let discouragement and a hostile society influence their thinking, the early church would never have gotten off the ground. If William Carey had followed his Baptist friends' advice, he never would have gone to India, and the modern missionary movement would not have begun. If Hudson Taylor had let seemingly insurmountable problems deter him, China would not have been opened up to Christian missions. And, we could go on, couldn't we?

I have known people who have permitted themselves to be overwhelmed life situations, and who have drowned in them. Churches that have tuned inward because of location, theology, or problem people have failed when they have been glowing successes. I have known other churches with poor locations, changing communities, and a host of problems that shouted failure, that have succeeded far beyond their wildest dreams. I also have known churches that have failed to support missions in the manner they were capable of because they were wor-

ried about buildings, repairs, and a host of other excuses. They have never prospered. I have also known that gave to missions out of their poverty, as it were, who prospered.

If we were to permit ourselves the luxury of analysing the world situation today, it would be very easy to come to the conclusion that it is a mess, and hopeless. The economy is terrible, Communism seems to make ever greater inroads in the Third World, national leadership seems in disarray, morality is on the decline, and society doesn't seem to care any longer. More ministers have left the American church, we are told, in the past twenty years than at any comparable time in history. More churches are closing their doors than ever before.

Yet the time for mission and ministry has never been greater in America, in the world! There is no place in the Kingdom for quitters, hothouse plants, or people with withered faith. Now is the hour to bend every effort to extend the Kingdom, cost what it may, to the ends of the earth. And lo, He is with us *always*.

THE SEVEN LAST WORDS

"Father, forgive them; for they know not what they do."

"Today shalt thou be with Me in Paradise."

"Woman, behold thy son: Behold thy mother."

"My God, my God, why hast thou forsaken Me?"

"I thirst."

"It is finished."

"Father, into Thy hands I commend My spirit."

GOD NOT ONLY LOVES, BUT GOD IS LOVE. HIS WRATH IS ONLY ONE ASPECT OF HIS LOVE. — Anonymus

I will praise thy for ever, because thou hast done it; and I will on thy name; for it is good before thy saints. (Psalm 52:9)

AMERICAN HUNGARIAN BAPTIST UNION RECEIPTS FOR THE MONTHS OF

AUGUST AND SEPTEMBER 1980

Home Mission

Bethesda Retirement Home	\$300.00
Mrs. Vilma Albright	
N. Versailles, Pa.	10.00
Bethesda Church, Palm Bay, Fla.	400.00

	\$710.00

Special Mission

Bethesda Church, Palm Bay, Fla.	\$140.00
Hungarian Baptist Church, New York	25.00

	\$165.00

Louis Drescher, Treasurer